

Υπόθεση Boultif κατά Ελβετίας¹

Ισόβια απέλαση από τη χώρα αλλοδαπού, συζύγου Ελβετίδας – Συνεπαγόμενη αδυναμία των συζύγων να συμβιώσουν λόγω εμποδίων της συζύγου να εργαστεί και κερδίζει τα προς το ζην στη χώρα καταγωγής του απειλούμενου με απέλαση συζύγου της – Εφόσον οι αποφάσεις των συμβαλλομένων κρατών θίγουν δικαίωμα που προστατεύεται από τη Σύμβαση πρέπει να είναι αναγκαίες σε μια δημοκρατική κοινωνία και να δικαιολογούνται από επιτακτική κοινωνική ανάγκη και ειδικότερα να είναι ανάλογες του επιδιωκόμενου σκοπού – Το Δικαστήριο υιοθετεί κατευθυντήριες αρχές για τις περιπτώσεις όπου η οικογένεια αποτελείται από τους συζύγους που δεν έχουν αποκτήσει παιδιά: σοβαρότητα του διαπραχθέντος αδικήματος, χρόνος που παρήλθε από τη διάπραξη της αξιόποινης πράξης και μετέπειτα συμπεριφορά του προσφεύγοντα, διάρκεια παραμονής στη χώρα από όπου πρόκειται να απελαθεί ο αλλοδαπός, οικογενειακή κατάσταση του προσφεύγοντα, όπως για παράδειγμα διάρκεια του γάμου, ύπαρξη παιδιών κλπ.

Εφαρμοστέο δίκαιο :

Άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης «για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (Ν.Δ. 53/1974, ΦΕΚ 256, τ. Α΄), όπως τροποποιήθηκε με το Πρωτόκολλο Νο. 11 (Ν. 2400/1996, ΦΕΚ 96, τ. Α΄).

Πραγματικά Περιστατικά: Ο προσφεύγων, κύριος Boultif, γεννήθηκε στην Αλγερία το 1967. Εισήλθε νόμιμα στην Ελβετία ως τουρίστας το Δεκέμβριο του 1992. Στις 19.3.1993 παντρεύτηκε με την κυρία Μ.Β., πολίτη Ελβετίας. Στις 27.4.1994 καταδικάστηκε από δικαστήριο της Ζυρίχης για παράνομη κατοχή όπλων. Στις 17.5.1995 καταδικάστηκε από δικαστήριο της Ζυρίχης κατηγορούμενος για ληστεία και καταστροφή περιουσίας, αδικήματα που διέπραξε στις 28.4.1994 στη Ζυρίχη, όταν μαζί με άλλον επιτέθηκαν στις 1:00 το πρωί σε άντρα τον οποίον έριξαν στο έδαφος, τον χτύπησαν στο πρόσωπο και του αφαίρεσαν 1.201 ελβετικά φράγκα. Επειδή ο κύριος Boultif δεν εκπροσωπήθηκε στη δίκη από δικηγόρο ζήτησε την ακύρωση της προαναφερόμενης απόφασης. Η διαδικασία επαναλήφθηκε ενώπιον του δικαστηρίου της Ζυρίχης που τον καταδίκασε σε 18μηνη φυλάκιση με αναστολή. Τόσο η Εισαγγελία όσο και ο προσφεύγων άσκησαν έφεση. Στις 31.1.1997 το Εφετείο της Ζυρίχης τον καταδίκασε σε 2ετή φυλάκιση για τη ληστεία και την καταστροφή ξένης περιουσίας. Σύμφωνα με την απόφαση ο προσφεύγων χαρακτηρίστηκε ιδιαίτερα ανηλεής και βίαιος και η ενοχή του ήταν σοβαρή. Στις 17.11.1997 ο Άρειος Πάγος του Καντονιού της Ζυρίχης απέρριψε την αναίρεση που άσκησε ο προσφεύγων κατά της εφετειακής απόφασης. Στις 11.5.1998 άρχισε να εκτίει τη διετή ποινή φυλάκισης.

Στις 19.5.1998 η Διεύθυνση Κοινωνικών Υποθέσεων και Ασφάλειας του Καντονιού της Ζυρίχης αρνήθηκε την περαιτέρω ανανέωση της άδειας παραμονής του κυρίου Boultif. Η προσφυγή που άσκησε κατά της απόφασης με την οποία η διοίκηση αρνήθηκε την ανανέωση της άδειας παραμονής απορρίφθηκε στις 21.10.1998. Με την από 18.11.1998 δήλωσή της η σύζυγος του προσφεύγοντα διαμαρτυρήθηκε επειδή θα έπρεπε να ακολουθήσει το σύζυγό της στην Αλγερία. Ενώ παραδεχόταν ότι ομιλεί τη γαλλική γλώσσα, ισχυρίστηκε ότι στην Αλγερία δεν θα μπορούσε να εργαστεί και να κερδίζει χρήματα. Εξέφρασε την έκπληξή της που ένα παντρεμένο ζευγάρι έπρεπε να ζει σε διαφορετικές χώρες. Η από 21.10.1998 προσφυγή που άσκησε ο κύριος Boultif ενώπιον του Διοικητικού Δικαστηρίου του Καντονιού της Ζυρίχης κατά της απόφασης με την οποία οι αρχές αρνήθηκαν την ανανέωση της άδειας παραμονής του απορρίφθηκε στις 16.6.1999. Κατά τη διαμόρφωση της κρίσης του το Δικαστήριο επικαλέστηκε την εθνική νομοθεσία και έκρινε ότι η μη ανανέωση της άδειας παραμονής επιβαλλόταν για λόγους δημόσιας τάξης και ασφάλειας. Ο προσφεύγων μπορεί να ζήσει μακριά από τη σύζυγό του, αν και θα μπορούσαν να ζήσουν μαζί σε μια άλλη χώρα ή να επισκέπτονται ο ένας τον άλλον.

Στις 2.8.1999 ο προσφεύγων απολύθηκε από τις φυλακές.

Στις 3.11.1999 το Ομοσπονδιακό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή που άσκησε ο κύριος Boultif κατά της απόφασης του πρωτοβάθμιου διοικητικού δικαστηρίου που επικύρωσε την άρνηση της διοίκησης να ανανεώσει την άδεια παραμονής του. Επικαλούμενο την εθνική νομοθεσία το δευτεροβάθμιο δικαστήριο απεφάνθη ότι η καταδίκη για διάπραξη ποινικού αδικήματος αποτελεί λόγο απέλασης. Λαμβάνοντας υπόψη τη σοβαρότητα του αδικήματος που διέπραξε ο προσφεύγων το Δικαστήριο απεφάνθη ότι οι αρχές

¹ Δημοσιευμένη στην [Επετηρίδα Δικαίου Προσφύγων και Αλλοδαπών 2003](#), εκδόσεις Αντ. Ν. Σάκκουλα, Αθήνα – Κομοτηνή.

δεν παραβίασαν το άρθρο 8 της Σύμβασης αρνούμενες να ανανεώσουν την άδεια παραμονής του. Το μέτρο της απέλασης εξυπηρετεί τους λόγους της δημόσιας τάξης και ασφάλειας. Το ζήτημα της καλής συμπεριφοράς του κυρίου Boulitif ενόσω ήταν φυλακισμένος είναι αδιάφορο για την ανανέωση της άδειας παραμονής καθώς δεν αφορά στη συμπεριφορά του όταν ήταν ελεύθερος.

Κατά την άποψη του Ομοσπονδιακού Δικαστηρίου ο προσφεύγων έχει οικογένεια στην Αλγερία και δεν απέδειξε την ύπαρξη ιδιαίτερα στενών δεσμών με την Ελβετία. Δεν θα είναι εύκολο για τη σύζυγό του να τον ακολουθήσει στην Αλγερία, αλλά η λύση αυτή δεν είναι ανέφικτη λύση. Ομιλεί γαλλικά και κατάφερε να επικοινωνήσει με την πεθερά της. Το ζευγάρι θα μπορούσε επίσης να ζήσει στην Ιταλία όπου διέμεινε ο κύριος Boulitif πριν εισέλθει στην Ελβετία.

Με απόφαση της 1.12.1999 το Ομοσπονδιακό Γραφείο Αλλοδαπών εξέδωσε το μέτρο απαγόρευσης εισόδου του κυρίου Boulitif στην Ελβετία, το οποίο άρχισε να ισχύει από 15.1.2000 με απεριόριστη ισχύ. Επιπλέον, με την από 3.12.1999 απόφασή του κάλεσε τον προσφεύγοντα να εγκαταλείψει τη χώρα έως την 15.1.2000.

Το 2000, σε άγνωστο χρόνο ο κύριος Boulitif αναχώρησε από την Ελβετία και ζει στην Ιταλία.

Στο μεταξύ, το Δεκέμβριο του 1997 ο προσφεύγων ολοκλήρωσε με επιτυχία μαθήματα επαγγελματικής κατάρτισης για να εργαστεί ως σερβιτόρος. Από τις 20.8.1997 έως την 21.1.1998 εργάστηκε στη Ζυρίχη ως μογοιατζής σε οργάνωση παροχής υπηρεσιών σε πρόσφυγες.

Ενώ εξέτιε την ποινή του οι αρχές της φυλακής Ringwill εξέδωσαν στις 12.11.1998 μια μεταβατική έκθεση για τη συμπεριφορά του προσφεύγοντα σύμφωνα με την οποία εργάστηκε επιτυχώς ως κηπουρός και σταβλίτης. Η έκθεση ανέφερε ότι είχε καλούς τρόπους και ευχάριστη προσωπικότητα, ότι το δωμάτιό του ήταν πάντα τακτοποιημένο, επέστρεφε στην ώρα του από τις άδειες και δεν ήταν χρήστης ναρκωτικών ουσιών.

Σύμφωνα με την από 28.2.2000 βεβαίωση που εκδόθηκε από την εταιρεία C. προσελήφθη στις 3.5.1999 και εργάστηκε επιτυχώς ως βοηθός κηπουρού και ηλεκτρολόγος. Από βεβαίωση που εκδόθηκε το Δεκέμβριο του 1999 από την εταιρεία V. προκύπτει ότι ο προσφεύγων εργάστηκε επιτυχώς ως βοηθός κηπουρού για 18 εβδομάδες από το Μάιο έως το Νοέμβριο του 1999.

Από την από 20.2.2001 επιστολή του Υπουργείου Εσωτερικών της Ιταλίας που απευθύνεται στην πρεσβεία της Ελβετίας στη Ρώμη προκύπτει ότι ο προσφεύγων παρέμεινε νόμιμα στην Ιταλία από την 16.8.1989 έως την 21.2.1992 και έκτοτε δεν είχε ανανεώσει την άδεια παραμονής του.

Ο κύριος Boulitif προσέφυγε ενώπιον του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου ισχυριζόμενος ότι λόγω της άρνησης των ελβετικών αρχών να του ανανεώσουν την άδεια παραμονής αναγκάστηκε να ζει χωριστά από τη σύζυγό του, η οποία είναι Ελβετή πολίτης και δεν μπορεί να τον ακολουθήσει στην Αλγερία. Επικαλείται ότι στην υπόθεσή του η Ελβετία παραβίασε το άρθρο 8 της Σύμβασης.

Νόμω Βάσιμο: Α) Κατ' αρχήν η Σύμβαση δεν εγγυάται σε κανέναν αλλοδαπό το δικαίωμα εισόδου ή παραμονής στο έδαφος των συμβαλλόμενων κρατών. **Β)** Ανήκει στα συμβαλλόμενα κράτη η υποχρέωση τήρησης της δημόσιας τάξης. Όμως, εφόσον οι αποφάσεις τους θίγουν το δικαίωμα που προστατεύεται από την παράγραφο 1 του άρθρου 8 της Σύμβασης θα πρέπει να είναι αναγκαίες σε μια δημοκρατική κοινωνία, δηλαδή να δικαιολογούνται από επιτακτική κοινωνική ανάγκη και ειδικότερα να είναι ανάλογες του επιδιωκόμενου σκοπού.

Σκεπτικό: Α) Επί της παραβίασης του άρθρου 8 παρ. 1 της ΕυρΣΔΑ: 39. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει κατ' αρχήν ότι η Σύμβαση δεν εγγυάται σε κανέναν αλλοδαπό το δικαίωμα εισόδου ή παραμονής στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους. Όμως, η απομάκρυνση ενός αλλοδαπού από μια χώρα όπου ζουν μέλη της οικογένειάς του μπορεί να συνιστά παραβίαση του δικαιώματός του για σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής του ζωής, το οποίο εγγυάται το άρθρο 8 παρ. 1 της Σύμβασης.

40. Στην υπό κρίση υπόθεση ο προσφεύγων είναι πολίτης Αλγερίας και έχει συνάψει γάμο με Ελβετή πολίτη. Έτσι, η άρνηση των ελβετικών αρχών να ανανεώσουν την άδεια παραμονής του συνιστά επέμβαση στο δικαίωμά του για σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής του ζωής, με την έννοια του άρθρου 8 παρ. 1 της Σύμβασης.

41. Αυτή η επέμβαση παραβιάζει τη Σύμβαση εάν δεν ικανοποιεί τις προϋποθέσεις της παραγράφου 2 του άρθρου 8. Κατά συνέπεια είναι αναγκαίο να καθορισθεί εάν «προβλέπονται από το νόμο» και στηρίζεται σε έναν ή περισσότερους από τους επιδιωκόμενους σκοπούς που αναφέρονται στην παράγραφο αυτή και εάν είναι «αναγκαία σε μια δημοκρατική κοινωνία». Εξετάζοντας τα στοιχεία της υπό κρίση

υπόθεσης και λαμβάνοντας υπόψη τους ισχυρισμούς των διαδίκων το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η επέμβαση «προβλέπεται από το νόμο» και εξυπηρετεί την «προάσπιση της τάξης και την πρόληψη της εγκληματικότητας».

Β) Επί της παραβίασης του άρθρου 8 παρ. 2 της ΕυρΣΔΑ: 46. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ανήκει στα συμβαλλόμενα κράτη η υποχρέωση τήρησης της δημόσιας τάξης. Πηγάζει από το διεθνές δίκαιο και περιορίζεται από τις συμβατικές τους υποχρεώσεις η εξουσία τους να ελέγχουν την είσοδο και την παραμονή των αλλοδαπών στο έδαφός τους. Γι' αυτό το σκοπό νομιμοποιούνται να απελαύνουν αλλοδαπούς οι οποίοι έχουν καταδικαστεί για διάπραξη ποινικών αδικημάτων. Όμως, εφόσον οι σχετικές αποφάσεις τους θίγουν το δικαίωμα που προστατεύεται από την παράγραφο 1 του άρθρου 8 θα πρέπει να είναι αναγκαίες σε μια δημοκρατική κοινωνία, δηλαδή να δικαιολογούνται από επιτακτική κοινωνική ανάγκη και ειδικότερα να είναι ανάλογες του επιδιωκόμενου σκοπού.

47. Κατά συνέπεια, καθήκον του Δικαστηρίου είναι να εξακριβώσει εάν η άρνηση ανανέωσης της άδειας παραμονής του προσφεύγοντα εξισορροπεί από τη μια το δικαίωμά του για σεβασμό της οικογενειακής ζωής και από την άλλη την προάσπιση της τάξης και την πρόληψη της εγκληματικότητας.

48. Το Δικαστήριο έχει κρίνει σε περιορισμένη έκταση υποθέσεις όπου το βασικό εμπόδιο για την απέλαση είναι οι δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι σύζυγοι να ζουν μαζί και ειδικότερα ο/η σύζυγος και/ή τα παιδιά στη χώρα καταγωγής του έτερου συζύγου. Καλείται κατά συνέπεια να υιοθετήσει κατευθυντήριες αρχές προκειμένου να εξετάσει εάν το μέτρο της απέλασης ήταν αναγκαίο σε μια δημοκρατική κοινωνία.

Αξιολογώντας τα σχετικά κριτήρια στην υπό κρίση υπόθεση το Δικαστήριο θα εξετάσει τη φύση και τη σοβαρότητα του αδικήματος που διέπραξε ο προσφεύγων, τη διάρκεια της παραμονής του στη χώρα από την οποία πρόκειται να απελαθεί, το χρόνο που παρήλθε από τη διάπραξη του αδικήματος καθώς και τη συμπεριφορά του αυτό το διάστημα, τις ιθαγένειες των ενδιαφερομένων, την οικογενειακή του κατάσταση, όπως για παράδειγμα τη διάρκεια του γάμου και άλλους παράγοντες καθοριστικούς για τη συζυγική ζωή, εάν η σύζυγος γνώριζε για το αδίκημα όταν συνήψε γάμο με τον προσφεύγοντα, εάν υπάρχουν παιδιά στην οικογένεια και σε καταφατική περίπτωση την ηλικία τους. Θα εξετάσει όμως επίσης το Δικαστήριο τη σοβαρότητα των δυσκολιών που η σύζυγος θα αντιμετωπίσει στη χώρα καταγωγής, αν και οι δυσκολίες αυτές καθεαυτές που ο/η σύζυγος μπορεί να αντιμετωπίσει ακολουθώντας τον/την σύζυγό του δεν αποκλείουν την απέλαση.

49. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο κύριος Boultif εισήλθε στην Ελβετία το 1992 και παντρεύτηκε το 1993, οπότε και έλαβε άδεια παραμονής η οποία δεν ανανεώθηκε μετά το 1997, όταν καταδικάστηκε για ληστεία και καταστροφή ξένης περιουσίας. Το Εφετείο της Ζυρίχης έκρινε με την από 31.1.1997 απόφασή του ότι η ενοχή του ήταν σοβαρή. Επιπλέον, η κυβέρνηση επέστησε την προσοχή στη βίαιη συμπεριφορά του προσφεύγοντα κατά τη διάπραξη του αδικήματος και στο χρόνο διάπραξής του, μόλις 16 μήνες μετά την είσοδό του στην Ελβετία.

50. Το Δικαστήριο εξετάζει κατ' αρχήν εάν με το αδίκημα που διέπραξε ο προσφεύγων συνιστά κίνδυνο για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια.

51. Είναι αλήθεια ότι ο κύριος Boultif διέπραξε ένα σοβαρό αδίκημα και καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης την οποία και εξέτισε. Το Δικαστήριο διευκρινίζει περαιτέρω ότι στις 17.5.1995 ο προσφεύγων καταδικάστηκε πρωτόδικα από δικαστήριο της Ζυρίχης σε 18μηνη φυλάκιση με αναστολή και κατ' έφεση σε διετή φυλάκιση. Εν συνεχεία το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι ο κύριος Boultif διέπραξε το αδίκημα το 1994 και έως το 2000, δηλαδή τα έξη χρόνια που συνέχισε να διαμένει στην Ελβετία δεν τέλεσε άλλη αξιόποινη πράξη. Πριν αρχίσει να εκτίει την ποινή φυλάκισης παρακολούθησε μαθήματα επαγγελματικής κατάρτισης ως σερβιτόρος και εργάστηκε ως μογατζής. Η συμπεριφορά του στη φυλακή ήταν άψογη και απολύθηκε νωρίτερα. Από το Μάιο του 1998 έως το 2000, οπότε αναχώρησε για την Ιταλία, εργάστηκε ως κηπουρός και ως ηλεκτρολόγος και εφόσον παρέμενε στην Ελβετία μπορούσε να συνεχίσει να εργάζεται.

Ενώ το αδίκημα για το οποίο καταδικάστηκε ο προσφεύγων μπορεί να δημιουργεί φόβο ότι στο μέλλον μπορεί να αποτελεί κίνδυνο για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια, κατά την άποψη του Δικαστηρίου παρόμοιος φόβος μετριάζεται από τις ειδικότερες περιστάσεις της υπό κρίση υπόθεσης.

52. Εν συνεχεία το Δικαστήριο εξετάζει τη δυνατότητα του προσφεύγοντα και της συζύγου του να εγκαταστήσουν την οικογενειακή τους στέγη σε άλλη χώρα.

53. Κατ' αρχήν εξετάζει εάν ο προσφεύγων και η σύζυγός του μπορούν να ζήσουν μαζί στην Αλγερία.

Η σύζυγός του είναι πολίτης Ελβετίας. Είναι αλήθεια ότι μπορεί να μιλήσει γαλλικά και ότι έχει τηλεφωνικές επικοινωνίες με την πεθερά της στην Αλγερία. Όμως, η σύζυγος του προσφεύγοντα ουδέποτε έζησε στην Αλγερία, δεν έχει άλλους δεσμούς με αυτήν τη χώρα και δεν ομιλεί την αραβική γλώσσα. Υπ' αυτές τις συνθήκες δεν μπορεί, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, να αναμένεται ότι μπορεί να ακολουθήσει το σύζυγό της στην Αλγερία.

54. Απομένει να εξεταστεί εάν μπορούν ο προσφεύγων και η σύζυγός του να εγκατασταθούν στην Ιταλία. Σχετικά το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο κύριος Boulitif διέμεινε νόμιμα στην Ιταλία από το 1989 έως το 1992, οπότε αναχώρησε για την Ελβετία και φαίνεται ότι επέστρεψε στη χώρα αυτή όπου – παράνομα – διαμένει σε φίλους. Κατά την κρίση του Δικαστηρίου δεν αποδείχθηκε ότι τόσο ο προσφεύγων όσο και η σύζυγός του μπορούν να διαμείνουν νόμιμα στην Ιταλία και άρα να έχουν φυσιολογική οικογενειακή ζωή στη χώρα αυτή. Σε αυτό το πλαίσιο το Δικαστήριο υπογραμμίζει ότι η ελβετική κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι το καθεστώς του προσφεύγοντα στην Ιταλία δεν είναι καθοριστικής σημασίας ενόψει της φύσης του αδικήματος που διέπραξε.

55. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι ο προσφεύγων υπήρξε θύμα σοβαρής παραβίασης του δικαιώματός του σε σεβασμό της οικογενειακής του ζωής, αφού πρακτικά είναι ανέφικτο να ζήσει με την οικογένειά του εκτός της Ελβετίας. Από την άλλη πλευρά, όταν οι ελβετικές αρχές αποφάσισαν να αρνηθούν την ανανέωση της άδειας παραμονής του αποτελούσε σχετικά περιορισμένο κίνδυνο για τη δημόσια τάξη. Ενόψει των ανωτέρω το Δικαστήριο κρίνει ότι η επέμβαση δεν ήταν ανάλογη του επιδιωκόμενου σκοπού.

Το Δικαστήριο αποφάσισε ομόφωνα ότι η Ελβετία παραβίασε το άρθρο 8 της Σύμβασης.

Σύμφωνη γνώμη των Δικαστών Baka, Wildhaber και Lorenzen:

Συμφωνούμε με την πλειοψηφία ότι η άρνηση των ελβετικών αρχών να ανανεώσουν την άδεια παραμονής του προσφεύγοντα θίγει το δικαίωμά του για σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής του ζωής κατά την έννοια του άρθρου 8 παρ. 1 της Σύμβασης και ότι αυτή η επέμβαση είναι «προβλεπόμενη από το νόμο» και επιβαλλόμενη από θεμιτό σκοπό. Αναφορικά με την αναγκαιότητα της επέμβασης αυτής σε μια δημοκρατική κοινωνία διαπιστώνουμε τα εξής:

Ορθά υπογράμμισε η πλειοψηφία ότι σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου ανήκει στα συμβαλλόμενα κράτη η υποχρέωση προάσπισης της δημόσιας τάξης και γι' αυτό το σκοπό νομιμοποιούνται να απελαύνουν τους αλλοδαπούς που έχουν καταδικαστεί για διάπραξη ποινικών αδικημάτων. Όμως, οι αποφάσεις τους είναι σύμφωνες με το άρθρο 8 μόνον εάν δικαιολογούνται από επιτακτική κοινωνική ανάγκη και ειδικότερα εάν είναι ανάλογες του επιδιωκόμενου σκοπού. Άρα, πρέπει να εξισορροπηθούν αφενός το δικαίωμα του προσφεύγοντα για σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής του ζωής και αφετέρου η προάσπιση της τάξης και η πρόληψη της εγκληματικότητας.

Πολλές αποφάσεις του Δικαστηρίου για το θέμα της απέλασης των αλλοδαπών αφορούν στα προβλήματα της «δεύτερης γενιάς» μεταναστών, δηλαδή των αλλοδαπών που έχουν γεννηθεί ή έχουν ζήσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους στη χώρα από την οποία κινδυνεύουν να απελαθούν. Το κυριότερο εμπόδιο της απέλασης σ' αυτές τις περιπτώσεις είναι η διάρκεια της παραμονής του προσφεύγοντα σε συνδυασμό με τους οικογενειακούς δεσμούς που έχει αναπτύξει σ' αυτήν τη χώρα. Σε σημαντικό αριθμό υποθέσεων το Δικαστήριο δεν διαπίστωσε παραβίαση του άρθρου 8 της Σύμβασης ακόμα και όταν ο προσφεύγων είχε ζήσει όλο ή το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του στη χώρα από όπου κινδύνευε να απελαθεί και είχε αναπτύξει στενούς οικογενειακούς δεσμούς. Αντίθετα το Δικαστήριο έκρινε ότι παραβιάστηκε το άρθρο 8 της Σύμβασης στις ακόλουθες υποθέσεις: Moustaquim κατά Βελγίου, Beldjoudi κατά Γαλλίας, Nasri κατά Γαλλίας, Mehemi κατά Γαλλίας, Ezzouhdi κατά Γαλλίας.

Συμφωνούμε απόλυτα με τα κριτήρια και με τις κατευθυντήριες αρχές που έθεσε το Δικαστήριο προκειμένου να κρίνει τη δυνατότητα των συζύγων να μένουν μαζί και ειδικότερα να ζουν στη χώρα καταγωγής ενός εξ αυτών.

Στηριζόμενοι στην αξιολόγηση όλων των πραγματικών περιστατικών της υπό κρίση υπόθεσης, συμφωνούμε με την πλειοψηφία ότι παραβιάστηκε το άρθρο 8 της σύμβασης. Αποδίδουμε ιδιαίτερη σημασία στο γεγονός ότι η αξιόποινη πράξη διαπράχθηκε τον Απρίλιο του 1994 και σύμφωνα με τις πληροφορίες που τέθηκαν υπόψη του Δικαστηρίου έκτοτε ο προσφεύγων δεν διέπραξε άλλο αδίκημα επιδεικνύοντας συμπεριφορά αποκατεστημένου κοινωνικά ατόμου. Ακόμα και εάν δεν είμαστε πλήρως πεπεισμένοι ότι είναι αδύνατο για τη σύζυγό του να ζήσει στην Αλγερία, δεχόμαστε ότι θα αντιμετώπιζε προφανείς και αξιο-

σημείωτες δυσκολίες. Ενόψει των ανωτέρω κρίνουμε ότι η σοβαρότητα του διαπραχθέντος αδικήματος είναι ανεπαρκής για να θεωρηθεί ανάλογη της απέλασης.